

Такої гарненької сірої шубки, як у Насті, не було в жодної кицьки на вулиці. Та що там на вулиці — у цілому селі! Але якщо ви гадаєте, ніби Настя була задавакою, то глибоко помиляєтеся. Окрім сірої шубки, Настя мала ще одну відмітну рису — куцого хвоста. Історія ця давня і не вельми приємна, тому Настя про неї згадувати не любить. Не будемо й ми ворушити минуле, а поговоримо про сьогодні.

Жила наша киця на Старому Дворі. О, то був величезний і загадковий світ, у якому мешкали десятки різних пожилеців, а гостювали сотні.

Слід сказати, що Настя страшенно непосидюча. Усюди вона тобі залізе, зі всіма вона тобі балачку почне. А коли багато розмовляєш і ще більше рухаєшся, ризикуєш вклепатися в різні пригоди — приємні та не дуже.

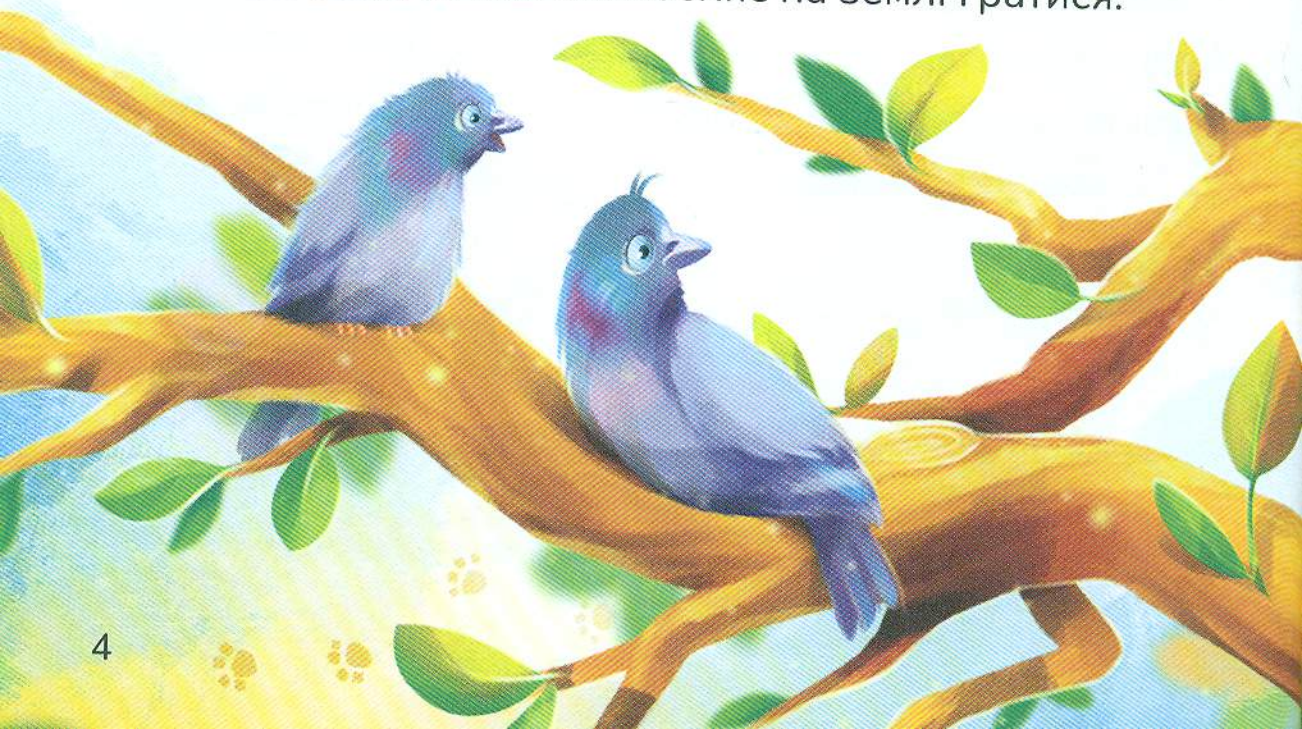
Отож починаймо.

БІЛОЧКА ВІРКА

За хатою росла стара Черешня. На той час їй було вже років зо шістдесят. Багато гілляк ближче до вершка повсихали, а котрісь вітром пообламувало. На місцях зламу дупла з'явилися, а де дупла — там і квартиранти. В одній такій квартирі якраз і оселилася білочка Вірка. Гарненька, метка й хазяйновита.

Що й казати, коли зима наближається, кожна білка клопочеться, запаси роблячи. Вірка теж не сидить на місці: щоранку під горіхом у листі шарудить — горішки вишукує. А Настя вже й тут! Я-а-ак стрибне! Вірка з переляку — шасьт на дерево. Ну, Насті слідом лізти не хочеться. Вона більше любить на землі гратися.

— Ти совість маєш? — розсердилася Вірка, коли побачила, хто на неї напад учинив. — Я ж горішка через тебе загубила!

— Теж мені втрата. Вони ж несмачні!

— Багато ти розумієш. Відійди, я злізу.

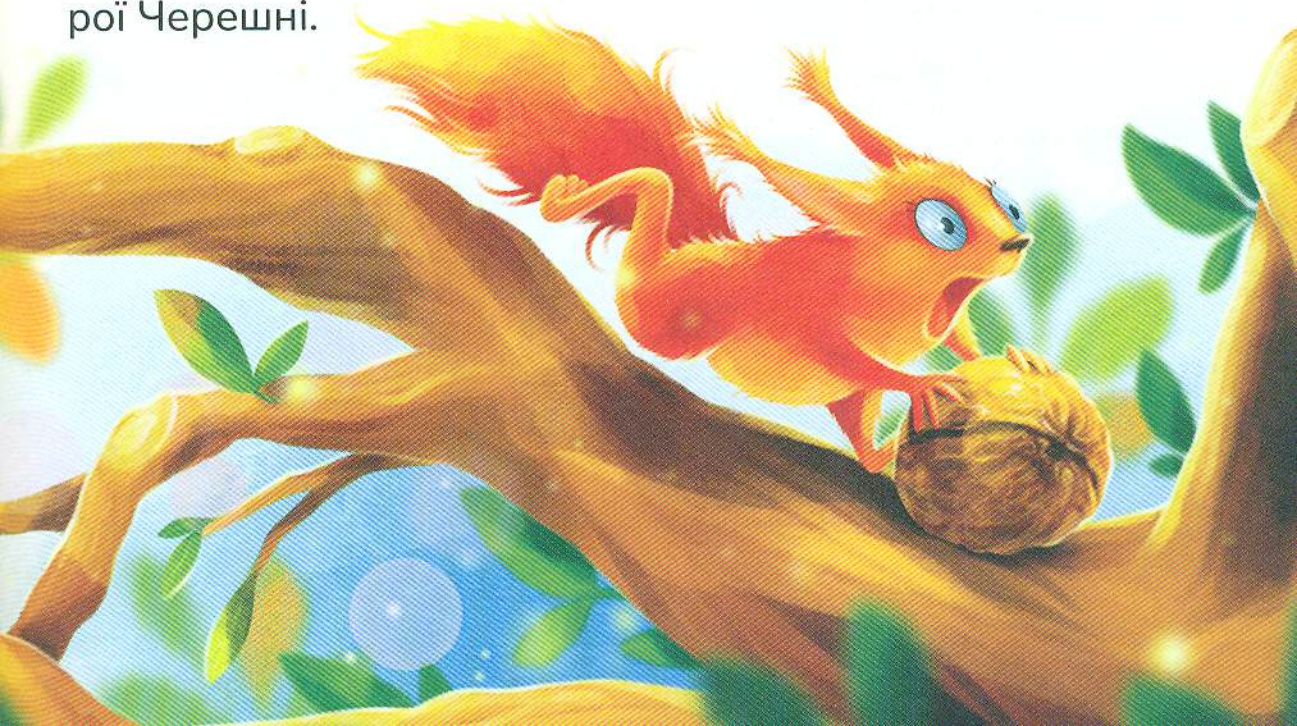
— Я хочу погратися.

— Іди з вітром побався, а я часу не маю.

Та не встигла Вірка договорити, як Настину увагу захопив якийсь дуже знайомий і приємний запах. Молоко! Господиня видоїла Корову!

— Так, Вірко, я мушу бігти, а ти собі роби що хочеш.

Білочка полегшено зітхнула, злізла вниз, підбрала горішок і, сторожко роззираючись, пострибала до старої Черешні.

ТРУЛЬ

Десь наприкінці вересня Господар приніс поранене зайченя з городу. Він косив бур'ян та й зачепив бідолаху косою. Так у Старому Дворі з'явився ще один мешканець — зайчик Труль.

Насті ніко́ли раніше такого дивовижного звіра бачити не доводилося — куций хвіст, довгі вуха і зуби, як у пацюка.

— Ти хто? — спитала кицька в новачка.

— А ти хто? — і собі спитав насуплений Труль.

— Я — кицька, головна по мишах, — пояснила Настя. — А ти мишей ловиш?

— Не ловлю.

— Це добре, — Настя на хвильку замовкла. — Лапа ще болить?

— Не дуже, — відповів Труль, а тоді несподівано додав: — На поле хочу.

— А чим тобі тут погано? — здивувалася Настя. — Господиня тебе доглядає. У хаті тепло. Дивак ти.

— Хочу спробувати кору яблуньки. Мама казала, що вона дуже смачна, — зітхнув Труль.